

Надим — місто щастя

Нашому спеціальному кореспондентові, бійцеві СВЗ «Темп» Івані Зайцеві на запитання відповідає голова Надимського міськвиконкому Олександр Васильович РОГАЧОВ.

— Надим — місто молоді, місто майбутнього. Місто, що росте і будується. Олександр Васильовичу, а з чого Надим починався?

— Колись селище Надим вважалося станцією на залізниці Москва — Салехард — Ігарка. Відкриття в середині 60-х років гігантських родовищ газу (найкрупніші — «Медвеже» та «Уренгойське») визначило майбутнє доли загубленого в тундрі селища Надим. Йому судилося стати першим базовим містом нової паливно-енергетичної області нашої країни, першим кам'яним островом над неосвятним газовим океаном.

Нелегко довелось тим, хто першим прийшов на надимську землю. Зимом — непрохідні сніги, шістдесятиградусні морози, ураганні вітри, швидкість яких досягала 35 м/сек. Влітку — непрохідні болота, сипучі піски, мошара. Житлом служили кабін вантажних машин та всюдиходів. Усе тут навколо нас — від бетонуваних плит до останнього гвіздка — із Великої землі.

— І постави перед першопроходцями серйозні проблеми?..

— Серед сотень проблем одна — найголовніша: тисячі, десятки тисяч людей треба було розмістити, створити умови для їх нормального життя. Вважали, що в Надимі відсутній будівельний матеріал, і з капітальним будівництвом не поспішали. Сьогодні ми пустили в хід наш пісок, якого маємо з надлишком. Наш завод крупнопанельного домобудівництва дозволив спорудити у місті кам'яні гіганти. Якби цей завод був споруджений до початку будівництва, він звільнив би нас від багатьох проблем.

— Статус міста Надим одержав у березні 1972 року. Що зроблено за ці роки?

— Надим року 1983 — одне із найкрасивіших міст округу. За 10 років у місті споруджено 204,8 тис. кв. м житла, здано в експлуатацію п'ять шкіл, вісім дитячих садків, на 280 місць кожний, лазню, поліклініку, об'єкти побутового обслуговування, котельню, водозабірні, каналізаційні споруди. Місто упорядковується, озеленяється. А найголовніше — склалися колективи людей-однодумців. Колективи міщан, працівників, спроможні успішно вирішувати завдання, що стоять перед районом.

Звернули увагу на своєрідну архітектуру міста? Враховуючи той факт, що в Надимі переважають круглий рік природні кольори — білий і сірий — було розроблено план єдиного архітектурно-художнього оформлення, де переважно малі архітектурні форми несуть елементи наочної агітації і оживляють колорит північного міста.

— Що робиться для найменших мешканців Надима?

— Перша Надимська школа прийняла дівчорі у вересні 1972 р. Сьогодні їх п'ять. І вже ми забуваємо про труд-

нощі перших років, коли в одній половині школи йшли заняття, а другу — ще добу доували. Діють вісім дитячих садків, на порозі експлуатації — ще два.

Якби ви побували у нас взимку, ми показали б вам казкові снігові містечка із Дідом Морозом, Снігуронькою, нарядною ялинкою. Це все роблять надимчани для своїх дітей. Влітку цього року почало працювати в міському парку дитяче кафе «Казка», споруджене руками будзагонівців. Тисячі школярів-надимчан відпочивають влітку на березі Чорного моря.

— Розкажіть, будь ласка, про Надим майбутнього.

— Надим знаходиться на граді магістральних газопроводів північ Тюменської області — Урал та північ Тюменської області — Центр. Генеральний план забудови міста неодноразово переглядався. Спочатку його розробляли у розрахунок на територію піщаного острова у широкій болотяній зоні надзаплавної траси ріки Надим. Генплан 1969 р. виводив південну частину острова під житлову зону, північну — під промислові підприємства. Планувалося освоєння лише північного і західного високих берегів озера Янтарного. За новими планами житлові райони розкинуться тепер і на низинному південному березі, де будуть проведені грандіозні роботи по осушуванню боліт. До 2000 року ми збудуємо і здамо в експлуатацію 990 тис. кв. м житлової площі.

Надим майбутнього — це система груп житлових споруд периметрального типу, що захищатиме від вітру внутрішню зону: школи, дитячі заклади, лікарні. У центрі міста розкинеться хвойний бір природного походження.

— Олександр Васильовичу, Надим — місто щастя. Чи щасливі Ви особисто у місті щастя?

— Уже дев'ять років, як працюю я в Надимі. Сказати, що місто стало моїм рідним містом, не сказати нічого. Мої почуття важко визначити рядовими словами. Без цієї суворой природи, без цих вулиць і будинків, без усього, що складає Надим, не уявляю собі свого життя. І не лише я. Знаєте, відпустка у нас велика — 42 дні, і я ледве витримую її. Північ кличе. Вона прикувала до себе міцно і назавжди.

Надим — місто, в якому я вчився працювати з людьми. Тут народився мій син. Цього першого вересня він пішов до школи. Хіба це не щастя? Хіба не щастя, що зараз щороку у нас народжуються 987 маленьких надимчан?

Ще декілька років тому ми всі в Надимі знали один одного в обличчя. На борці запрошували. Виросло місто, а друзі залишилися. Хіба це не щастя?

Усе це барометр позитивного розвитку нашого міста. Надимчани не знають тепер, що таке сухі овочі — круглий рік ми маємо їх свіжі.

І це велике щастя просто бачити: живе, росте і упорядковується наше північне місто Надим, місто щастя. І дуже добре, що в усіх цих наших досягненнях істотний внесок студентської праці.

Надим — місто щастя

Нашому спеціальному кореспондентові, бійцеві СВЗ «Темп» Інні Зайцевій на запитання відповідає голова Надимського міськвиконкому Олександр Васильович РОГАЧОВ.

— Надим — місто молоде, місто майбутнього. Місто, що росте і будується. Олександр Васильовичу, а з чого Надим починався?

— Колись селище Надим вважалося станцією на залізниці Москва — Салехард — Ігарка. Відкриття в середині 60-х років гігантських родовищ газу (найкрупніші — «Медвеже» та «Уренгойське») визначило майбутнє долі загубленого в тундрі селища Надим. Йому судилося стати першим базовим містом нової паливно-енергетичної області нашої країни, першим кам'яним островом над неосяжним газовим океаном.

Нелегко довелося тим, хто першим прийшов на надимську землю. Зимою — непроходимі сніги, шістдесятиградусні морози, ураганні вітри, швидкість яких досягала 35 м/сек. Влітку — непроходимі болота, сипучі піски, мошкара. Житлом служили кабіни вантажних машин та всюдиходів. Усе тут навколо нас — від бетонованих плит до останнього гвіздка — із Великої землі.

— І постали перед першопроходцями серйозні проблеми?..

— Серед сотень проблем одна — найголовніша: тисячі

ночі перших років, коли в одній половині школи йшли заняття, а другу — ще добу доували. Діють вісім дитячих садків, на порозі експлуатації — ще два.

Якби ви побували у нас взимку, ми показали б вам казкові снігові містечка із Дідом Морозом, Снігуронькою, нарядною ялинкою. Це все роблять надимчани для своїх дітей. Влітку цього року почало працювати в міському парку дитяче кафе «Казка», споруджене руками будзагонівців. Тисячі школярів-надимчан відпочивають влітку на березі Чорного моря.

— Розкажіть, будь ласка, про Надим майбутнього.

— Надим знаходиться на трасі магістральних газопроводів північ Тюменської області — Урал та північ Тюменської області — Центр. Генеральний план забудови міста неодноразово переглядали у розрахунку на територію піщаного острова у широкій болотяній зоні над заплавної траси ріки Надим. Генплан 1969 р. виводив південну частину острова під житлову зону, північну — під промислові підприємства. Планувалося освоєння лише північного і західного високих берегів озера Янтарного. За новими планами житлові райони розкинуться тепер і на низинному південному березі, де будуть проведені грандіозні роботи по осушуванню боліт. Д. СЕВ

обмота, епіучі піски, мошкара. Житлом служили кабіни вантажних машин та всюдиходів. Усе тут навколо нас — від бетонуваних плит до останнього гвіздка — із Великої землі.

— І постали перед першопреходцями серйозні проблеми?..

— Серед сотень проблем одна — найголовніша: тисячі, десятки тисяч людей треба було розмістити, створити умови для їх нормального життя. Вважали, що в Надимі відсутній будівельний матеріал, і з капітальним будівництвом не поспішали. Сьогодні ми пустили в хід наш пісок, якого маємо з надлишком. Наш завод крупнопанельного домобудівництва дозволив спорудити у місті кам'яні гіганти. Якби цей завод був споруджений до початку будівництва, він звільнив би нас від багатьох проблем.

— Статус міста Надим одержав у березні 1972 року. Що зроблено за ці роки?

— Надим року 1983 — одне із найкрасивіших міст округу. За 10 років у місті споруджено 204,8 тис. кв. м. житла, здано в експлуатацію п'ять шкіл, вісім дитячих садків на 280 місць кожний, лазню, поліклініку, об'єкти побутового обслуговування, котельню, водозаборні, каналізаційні споруди. Місто упорядковується, озеленяється. А найголовніше — склалися колективи людей-однодумців. Колективи міцні, працьовиті, спроможні успішно вирішувати завдання, що стоять перед районом.

Звернули увагу на своєрідну архітектуру міста? Враховуючи той факт, що в Надимі переважають круглий рік природні кольори — білий і сірий — було розроблено план єдиного архітектурно-художнього оформлення, де переважно малі архітектурні форми несуть елементи національної агітації і оживляють колорит північного міста.

— Що робиться для найменших мешканців Надима?

— Перша Надимська школа прийняла дівчоручу у вересні 1972 р. Сьогодні їх п'ять. І вже ми забуваємо про труд-

південну частину острова житловою зоною, північну — під промислові підприємства. Планувалося освоєння лише північного і західного високих берегів озера Яитарного. За новими планами житлові райони розкинуться тепер і на низинному південному березі, де будуть проведені градієнтні роботи по осушуванню боліт. До 2000 року ми збудуємо і здамо в експлуатацію 990 тис. кв. м житлової площі.

Надим майбутнього — це система груп житлових споруд периметрального типу, що захищатиме від вітру внутрішню зону: школи, дитячі заклади, лікарні. У центрі міста розкинеться хвойний бір природного походження.

— Олександр Васильовичу, Надим — місто щастя. Чи щасливі Ви особисто у місті щастя?

— Уже дев'ять років, як працюю я в Надимі. Сказати, що місто стало моїм рідним містом, не сказати нічого. Мої почуття важко визначити рядовими словами. Без цієї суворої природи, без цих вулиць і будинків, без усього, що складає Надим, не уявляю собі свого життя. І не лише я. Знаєте, відпустка у нас велика — 42 дні. І я ледве витримую її. Північ кличе. Вона прикувала до себе міцно і назавжди.

Надим — місто, в якому я вчився працювати з людьми. Тут народився мій син. Цього першого вересня він пішов до школи. Хіба це не щастя? Хіба не щастя, що зараз щороку у нас народжуються 987 маленьких надимчан?

Ще декілька років тому ми всі в Надимі знали один одного в обличчя. На борщ запрошували. Виросло місто, а друзі залишилися. Хіба це не щастя?

Усе це барометр позитивного розвитку нашого міста. Надимчани не знають тепер, що таке сухі овочі — круглий рік ми маємо їх свіжі.

І це велике щастя просто бачити: нове, росте і упорядковується наше північне місто Надим, місто щастя. І дуже добре, що в усіх цих наших досягненнях істотний внесок студентської праці.